

Arrest

nr. 340 351 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juni 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 maart 2017 wordt aan de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De vluchtelingenstatus wordt haar geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar problemen met de taliban.

1.3. Op 4 oktober 2021 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan twee jaar met uitstel, en tot een geldboete van 8000 euro met uitstel.

1.4. Op 23 augustus 2024 neemt het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 323 329 van 14 maart 2025 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 10 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer (...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. Daarnaevens wordt u, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, omwille van volgende redenen van openbare orde:

Op 02.12.2015 kwam u aan in België en op 04.12.2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 31.03.2017 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing bent u in het bezit van een B-kaart geldig tot 03.01.2029.

Op 04.10.2021 werd u door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals). Volgende probatievoorwaarden werden u opgelegd: geen strafbare feiten plegen, een vast adres hebben, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de justitieassistent, het volgen van ambulante psychotherapeutische begeleiding voor uw seksuele problematiek en een absoluut contactverbod met minderjarigen.

Op basis van deze informatie werd door DVZ op 03.08.2022 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 09/07/2024 door het CGVS uitgenodigd voor een gehoor teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 23.08.2024 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 29.08.2024. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS is van oordeel dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 30.09.2024 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de RVV. De RVV bevestigde op 19.03.2025 de beslissing van het CGVS. De RVV is van oordeel dat uw handelen geenszins verenigbaar is met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1 §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 02.12.2015 – met andere woorden iets minder dan 10 jaar geleden – op 15-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u

bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond en naar school ging en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Tevens woonden, volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ op 15.07.2016, uw ouders, uw broer en uw zus in Afghanistan. De loutere vaststelling dat u thans 10 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 03.04.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: uw geboorteakte, uw Afgaans paspoort geldig tot 11.01.2026, een attest van hoofdverblijfplaats met historiek, uw huurcontract, een huwelijksakte afgeleverd op 06.11.2023 waaruit blijkt dat u op 24.10.2023 gehuwd bent te Nangarhar (Afghanistan), attesten van deeltijds beroepssecundair onderwijs gevolgd bij H.K. (...) onderwijs H. (...) (2017- 2018), een attest van inburgering (2021), attesten met betrekking tot de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 2, loonfiches van interimwerk bij S.S. (...) (mei 2024 – april 2025), loonfiches van interimwerk bij A. (...) (mei 2023 – januari 2024), loonfiches van interimwerk bij J.T. (...) (april 2024 – mei 2024), loonfiches van interimwerk bij R. (...) (september 2021 – januari 2022), loonfiches van W.i.U. (...) (augustus 2018 – februari 2019) en uw contract bij OCMW A. (...) van maart 2019 – augustus 2020.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. U legt een attest van inburgering neer waarmee u uw niveau van Nederlands kan staven. DVZ wijst erop dat u, aangezien u op 15-jarige leeftijd naar België kwam, gevolg diende te geven aan de wettelijke leerplicht. DVZ wijst er dan ook op dat, indien u naar school bent gegaan in België en u op die manier Nederlands heeft geleerd, dit slechts het resultaat is van het feit dat u gevolg heeft gegeven aan de wettelijk bepaalde leerplicht in België. Het loutere feit dat u in België naar school bent gegaan en daarmee gevolg gaf aan de leerplicht, is niet voldoende om een dermate diepgaande integratie aan te tonen.

U brengt diverse loonfiches aan waaruit blijkt dat u sinds 2018 tijdelijk tewerkgesteld bent via interimkantoren. U verklaart op heden tewerkgesteld te zijn als arbeider en stelt dat u binnenkort een vast contract zal krijgen bij uw huidige werkgever. U brengt geen bewijs aan ter staving van deze verklaring. Het feit dat u tewerkstelling genoot en, nadat u de leeftijd van 18 jaar heeft gehaald, Nederlandse les volgde en bijgevolg bijkomende inspanningen heeft geleverd met het oog op het leveren van de taal, kan wel getuigen tot een poging tot integratie. DVZ wijst er echter op dat het hier gaat over zeer beperkte elementen van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.

DVZ stelt bijgevolg vast dat u dan wel Nederlands heeft geleerd en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst en dat u aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van uw privéleven. We herhalen dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is.

Bovendien blijkt uit het arrest van de RvV en de door u in het hoorrecht aangebrachte huwelijksakte dat u terugkeerde naar Afghanistan in 2023. Het arrest van de RvV luidt: "In het evolutieverslag wordt door verzoeker aangegeven dat hij vier weken op bezoek ging bij zijn familie in Afghanistan en er trouwde met zijn nicht. Hij hoopt ook een keer per jaar terug te kunnen reizen naar Afghanistan, zodat dit geenszins een indicatie is dat verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming." Uit uw gedrag en verklaringen blijkt dat u nog steeds banden heeft met uw land van herkomst en er jaarlijks naar terug wenst te keren. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).

Uit het vonnis van 04.10.2021 blijkt dat u meerdere minderjarige slachtoffers maakte. Zo benaderde u een 13 jaar oud meisje via sociale media. Het minderjarige kind was in een jeugdinstelling geplaatst vanwege haar

mentale zwakbegaafdheid. U wisselde zeer suggestieve seksuele berichten met haar uit en sprak met haar af. Vervolgens verkrachtte u haar, terwijl ze onder invloed was van drugs. Het tweede slachtoffer, een minderjarig meisje van 14 jaar, werd eveneens via sociale media door u benaderd. Jullie begonnen een relatie en u had seksuele betrekkingen met haar. Toen het slachtoffer de relatie beëindigde dreigde u ermee foto's te laten zien aan haar ouders. Uit het audiovisueel verhoor van het slachtoffer blijkt dat zij ontwijkend en immatuur reageerde op vragen die betrekking hebben op de seksuele sfeer/contacten. Het slachtoffer kon de feiten dus niet bewust of voldoende inschatten om geldige toestemming tot seksuele betrekkingen te geven. Het derde slachtoffer was 15 jaar op het ogenblik van de feiten. Het slachtoffer werd meermaals door u verkracht, ook al gaf ze meerdere keren duidelijk aan dit niet te willen. Toen ze naar de politie wou stappen, dreigde u ermee foto's van haar op facebook te zetten. Het slachtoffer bood zich aan bij het zorgcentrum voor seksueel geweld in Gent, er werd een vaginale scheur vastgesteld en meerdere zuigplekken. Bovendien werd uw sperma gevonden op haar kleding.

Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat de feiten steeds binnen een specifieke, gelijkaardige context gepleegd werden. U ging veelvuldig relaties aan met minderjarige, zeer jonge en kwetsbare meisjes, die makkelijker te manipuleren zijn en u zette hen (minstens moreel) onder druk om herhaalde seksuele betrekkingen met u te hebben. De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig. Uw handelen getuigt van een gebrek aan normbesef en respect ten opzichte van de fysieke, morele en seksuele integriteit van minderjarigen in volle seksuele ontwikkeling. U zocht bewust via sociale media contact met kwetsbare minderjarige meisjes om relaties met hen aan te knopen en seks te hebben. U gebruikte hierbij zeer suggestief seksueel getinte berichten. Een aantal verklaringen maken ook gewag van drugsgebruik en het onder druk zetten van meerdere slachtoffers om uw wensen in te willigen. U staat niet stil bij de traumatische gevolgen van uw handelingen voor de kwetsbare minderjarige slachtoffers. Het feit dat u veroordeeld werd voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en uw manipulatieve houding ten opzichte van hen toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Op basis van deze vaststellingen komt DVZ tot het oordeel dat u een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Sinds uw veroordeling van 04.10.2021, werd u niet meer veroordeeld voor nieuwe feiten. DVZ benadrukt dat u onder probatievoorwaarden staat en er u een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is. Daar u in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, is DVZ van oordeel dat u een reëel, actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ immers voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten. Bovendien wijzen we erop dat het vonnis van 04.10.2021 voor het CGVS voldoende ernstig was om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd op 19.03.2025 bevestigd door de RVV.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – het vonnis van 04.10.2021, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

U verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. We benadrukken dat u in 2023 teruggekeerd bent naar Afghanistan om er te huwen. Uw echtgenote verblijft in Afghanistan. Bijgevolg zal het gezinsleven herenigd worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor bijzonder ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie verklaarde u in het kader van het hoorrecht, geen medische problemen te hebben. In uw administratief dossier zijn geen actuele medische elementen aanwezig. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 16.10.2024 uw subsidiaire beschermingsstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzekeerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzekeerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is en dat u opgegroeid bent in Afghanistan. Bovendien heeft u reeds eerder blijk gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

DVZ herhaalt bovendien dat u geen enkel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

DVZ herhaalt tot slot dat er op 03.04.2025 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht werd verstuurd. In het kader van deze vragenlijst kreeg u de kans om aan te kaarten waarom u niet naar uw land kan terugkeren. U verklaarde dat u niet kon terugkeren omdat uw leven zich in België bevindt en dat u niet kan leven onder de Taliban regering. Dit staat haaks op uw eerdere verklaring in het evolutieverslag waarin u verklaarde vier weken teruggekeerd te zijn naar Afghanistan en stelde dat u graag jaarlijks terug zou willen keren naar uw land van herkomst. Bijgevolg werd er geen enkel nieuw element aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling van het CGVS. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan

DVZ kan derhalve uit de veroordeling van 04.10.2021 en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het

Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

DVZ herhaalt immers dat u in België dan wel een opleiding volgde en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch deze elementen onvoldoende zijn om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving. DVZ wijst er bovendien op dat deze elementen van integratie u er niet van weerhouden hebben om herhaaldelijk feiten van openbare orde te plegen.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. U legt een attest van inburgering neer waarmee u uw niveau van Nederlands kan staven. DVZ wijst erop dat u, aangezien u op 15-jarige leeftijd naar België kwam, gevolg diende te geven aan de wettelijke leerplicht. DVZ wijst er dan ook op dat, indien u naar school bent gegaan in België en u op die manier Nederlands heeft geleerd, dit slechts het resultaat is van het feit dat u gevolg heeft gegeven aan de wettelijk bepaalde leerplicht in België. Het loutere feit dat u in België naar school bent gegaan en daarmee gevolg gaf aan de leerplicht, is niet voldoende om een dermate diepgaande integratie aan te tonen.

U brengt diverse loonfiches aan waaruit blijkt dat u sinds 2018 tijdelijk tewerkgesteld bent via interimkantoren. U verklaart op heden tewerkgesteld te zijn als arbeider en stelt dat u binnenkort een vast contract zal krijgen bij uw huidige werkgever. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring kan staven. Het feit dat u tewerkstelling genoot en Nederlandse les volgde en bijgevolg bijkomende inspanningen heeft geleverd met het oog op het leveren van de taal, kan wel getuigen tot een poging tot integratie. DVZ wijst er echter op dat het hier gaat over zeer beperkte elementen van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten. Bovendien herhalen we dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. DVZ kan dan ook niet vaststellen dat uw banden met België sterker zouden zijn dan de banden met uw land van herkomst. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).

Uit het vonnis van 04.10.2021 blijkt dat u meerdere minderjarige slachtoffers maakte. Zo benaderde u een 13 jaar oud meisje via sociale media. Het minderjarige kind was in een jeugdinstelling geplaatst vanwege haar mentale zwakbegaafdheid. U wisselde zeer suggestieve seksuele berichten met haar uit en sprak met haar af. Vervolgens verkrachtte u haar, terwijl ze onder invloed was van drugs. Het tweede slachtoffer, een

minderjarig meisje van 14 jaar, werd eveneens via sociale media door u benaderd. Jullie begonnen een relatie en u had seksuele betrekkingen met haar. Toen het slachtoffer de relatie beëindigde dreigde u ermee foto's te laten zien aan haar ouders. Uit het audiovisueel verhoor van het slachtoffer blijkt dat zij ontwijkend en immatuur reageerde op vragen die betrekking hebben op de seksuele sfeer/contacten. Het slachtoffer kon de feiten dus niet bewust of voldoende inschatten om geldige toestemming tot seksuele betrekkingen te geven. Het derde slachtoffer was 15 jaar op het ogenblik van de feiten. Het slachtoffer werd meermaals door u verkracht, ook al gaf ze meerdere keren duidelijk aan dit niet te willen. Toen ze naar de politie wou stappen, dreigde u ermee foto's van haar op facebook te zetten. Het slachtoffer bood zich aan bij het zorgcentrum voor seksueel geweld in Gent, er werd een vaginale scheur vastgesteld en meerdere zuigplekken. Bovendien werd uw sperma gevonden op haar kleding.

Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat de feiten steeds binnen een specifieke, gelijkaardige context gepleegd werden. U ging veelvuldig relaties aan met minderjarige, zeer jonge en kwetsbare meisjes, die makkelijker te manipuleren zijn en u zette hen (minstens moreel) onder druk om herhaalde seksuele betrekkingen met u te hebben. De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig. Uw handelen getuigt van een gebrek aan normbesef en respect ten opzichte van de fysieke, morele en seksuele integriteit van minderjarigen in volle seksuele ontwikkeling. U zocht bewust via sociale media contact met kwetsbare minderjarige meisjes om relaties met hen aan te knopen en seks te hebben. U gebruikte hierbij zeer suggestief seksueel getinte berichten. Een aantal verklaringen maken ook gewag van drugsgebruik en het onder druk zetten van meerdere slachtoffers om uw wensen in te willigen. U staat niet stil bij de traumatische gevolgen van uw handelingen voor de kwetsbare minderjarige slachtoffers. Het feit dat u veroordeeld werd voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en uw manipulatieve houding ten opzichte van hen toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Op basis van deze vaststellingen komt DVZ tot het oordeel dat u een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Sinds uw veroordeling van 04.10.2021, werd u niet meer veroordeeld voor nieuwe feiten. DVZ benadrukt dat u onder probatievoorwaarden staat en er u een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is. Daar u in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, is DVZ van oordeel dat u een reëel, actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ immers voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u geen in België verblijvende gezinsleden heeft. In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst DVZ er wel op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens wijzen we erop dat u DVZ niet in het bezit heeft gesteld van elementen waaruit een verregaande vorm van integratie of hechte banden met de Belgische samenleving kunnen blijken. U kan het dan ook niet aannemelijk maken dat uw banden met de Belgische samenleving sterker zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleven, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Op geen enkele wijze heeft u het dan ook weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. In het kader van het hoorrecht heeft u niet aangegeven dat u in België verblijvende gezinsleden heeft. Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 8 jaar.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u geen medische elementen heeft aangebracht in het hoorrecht. In uw administratief dossier zijn geen actuele medische elementen aanwezig. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 uw oordeel was dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de evaluatie van artikel 3 EVRM stelt DVZ vast dat hoewel moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is en dat u opgegroeid bent in Afghanistan. Bovendien heeft u reeds eerder blij gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

DVZ herhaalt bovendien dat u geen enkel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Tot slot herhalen we dat u geen enkel element heeft aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 21, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting over een aantal van de geschonden geachte rechtsbepalingen en over het criterium 'openbare orde', licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“Het Hof benadrukt dat het louter bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een dergelijke maatregel te rechtvaardigen. Bovendien moet de individuele situatie van de betrokken persoon

zorgvuldig worden onderzocht, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf, de aard en intensiteit van familiale banden, en de mate van maatschappelijke integratie.

(...) In dezelfde lijn oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) in arrest nr. 265.609 van 16 december 2021 dat het louter verwijzen naar het bestaan van veroordelingen niet volstaat om het openbare-ordecriterium in te roepen. Het dient wel degelijk te gaan om gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit.

Het openbare-ordecriterium veronderstelt dan ook een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, die niet louter uit het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan worden afgeleid.

TOEPASSING IN CASU

De bestreden beslissing baseert de motivering voor het beëindigen van het verblijf op het vonnis van de correctionele rechtbank van 4.10.2021. De beslissing verwijst naar artikel 21 van de Verblijfswet.

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte noch in feite.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verweerder zich uitsluitend baseert op het bestaan van het vonnis van 4.10.2021 en uit dit vonnis enkele elementen eenzijdig selecteert. Zo destilleert verweerder de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling. Verweerder stelt het volgende: "(...)"

Verzoeker heeft de tenlasteleggingen nooit betwist en heeft altijd meegewerkt aan het strafonderzoek. Hij heeft nooit betwist dat het gaat om ernstige feiten. Omwille van het blanco strafregister en de jeugdige leeftijd was de rechtbank van oordeel dat de gevangenisstraf gedeeltelijk met uitstel kon worden opgelegd, gekoppeld aan probatievoorwaarden, met een maximale proeftermijn van 5 jaar.

Verzoeker heeft de afgelopen jaren zijn voorwaarden niet geschonden. Hij stelt alles in het werk om zich te gedragen naar de wetten van de Belgische samenleving, en heeft schuldbesef over wat gebeurd is in 2019.

De feiten dateren van 2019, op het moment dat verzoeker aldus 19 jaar was. De veroordeling dateert van 2021. Ondertussen vonden de feiten 6 jaar geleden plaats. Verzoeker is ondertussen een 25-jarige die er alles aan doet om een verantwoordelijke en geïntegreerde burger te zijn, zich volwaardig in te schakelen in de samenleving en een positieve toekomst op te bouwen.

Verweerders woorden zijn niet mals: verzoeker zou een gebrek aan normen vertonen, zou geen schuldinzicht hebben en zou een ingesteldheid vertonen die gevaarlijk is voor de samenleving.

Het vonnis vermeldt uitdrukkelijk de volgende zaken: de jeugdige leeftijd van verzoeker tijdens het plegen van de feiten, zijn actieve medewerking aan het strafonderzoek en zijn blanco strafregister. Het vonnis verwijst naar het psychiatrisch verslag van gerechtsdeskundige dr. D.V. (...), waarin verzoeker beschreven wordt als een persoon met een laaggemiddeld begaafd niveau. Uit het verslag van dokter D.V. (...) wordt ook verwezen naar zijn risico op recidive, zijnde 3 (tot4) op 10, ofwel gemiddeld-laag.

De rechtbank was van oordeel dat probatievoorwaarden mogelijk waren voor een gedeelte van de gevangenisstraf. Hiertoe werd ook verwezen naar de jeugdige leeftijd van verzoeker en zijn blanco strafregister.

De motivering van de bestreden beslissing door verweerder steunt niet op een actuele en redelijke beoordeling van het profiel van verzoeker. Dat de rechtbank heeft toegestaan een deel van de straf onder voorwaarden uit te stellen, wijst duidelijk op een inschatting van het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde vormt: een gevaar dat in dit geval kennelijk als bijzonder beperkt werd beschouwd.

Verzoeker als een "manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare" kwalificeren getuigt van een zeer beperkte, eenzijdige en selectieve lezing van alle elementen in het dossier van verzoeker.

Als tweede dient hieraan toegevoegd te worden dat verweerder maar liefst 213 pagina's voorgelegd heeft, samen met de vragenlijst door verweerder verstuurd d.d. 03.04.2025. Toch worden alle aangevoerde elementen in deze uitgebreide bundel zonder meer van tafel geveegd als onvoldoende of niet doorslaggevend. Zo stelt verweerder met betrekking tot de voorgelegde loonfiches:

"(...)" (stuk 1, p. 3)

Verzoeker voegt evenwel meerdere loonfiches toe, die een periode dekken van augustus 2018 tot en met april 2025. Het grootste deel van deze tewerkstelling situeert zich dus ná de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling, feiten die dateren van 6 jaar geleden. Daarmee toont verzoeker aan dat hij sindsdien een regelmatig arbeidspatroon heeft opgebouwd in een stabiele werkomgeving. Als zelfs een dergelijk arbeidsverleden, verspreid over meerdere jaren, zonder nieuwe incidenten, niet in aanmerking komt als positief element, rijst de vraag wat dan wél volstaat om aan te tonen dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Echter getuigen verschillende elementen in de bestreden beslissing een bepaalde vooringenomenheid van verweerder aan. Zo stelt verweerder wat betreft de documenten m.b.t. de integratie van verzoeker, het volgende:

"Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd..."

In feite had verzoeker aldus eender wat kunnen voorleggen. Het gegeven dat hij 213 pagina's voegt en inspanningen levert om zijn actuele situatie toe te lichten, was per definitie nutteloos daar verweerder heel duidelijk is: wat dan ook voorgelegd zou worden, het zou niet opwegen tegen het vonnis van de rechtbank van Antwerpen.

Dit is compleet disproportioneel en getuigt van een onzorgvuldige, haast partijdige behandeling van verzoekers dossier.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, de Hof van Justitie, de Raad van State en uw Raad, zoals hierboven meer uitgebreid uiteengezet. Het is niet voldoende om te verwijzen naar hetgeen een persoon gedaan heeft, naar de veroordeling van een persoon. Er moet een ernstige, actuele bedreiging zijn voor de openbare orde. Het bestaan van veroordelingen is niet voldoende om het openbareordecriterium inroepen is niet voldoende. Het dient te gaan om gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit.

Verzoeker is veroordeeld voor feiten die hij nooit ontkend heeft. Verzoeker heeft zijn straf ondergaan, die hij nota bene gedeeltelijk met probatie-uitstel gekregen heeft, daar de rechtbank dit geschikt vond. Verzoeker heeft in de jaren na zijn veroordeling nooit nieuwe feiten gepleegd.

Verweerder kan op geen enkele manier serieus stellen dat verzoeker een ernstig, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, en kan niet pretenderen dat hierover een zorgvuldig en diepgaand onderzoek gevoerd werd. Ab initio stond voor verweerder vast wat er ging volgen, om het even wat verzoeker ook als element naar voren gebracht had. Dit getuigt niet enkel van een gebrekkige kennis van de (inter)nationale rechtspraak omtrent het criterium van 'openbare orde', maar getuigt ook van een onwelwillendheid die radicaal indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur zoals ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Verder dient opgemerkt te worden dat verweerder herhaaldelijk stelt dat verzoekers verblijf van meer dan 10 jaar niet gezien kan worden als voldoende om een verankering in de Belgische samenleving te constateren.

Verzoeker kwam in 2015 aan in België, toen hij 15 jaar was, een cruciale periode in zijn persoonlijke ontwikkeling. Het is moeilijk vol te houden dat de jaren die iemand onbewust doorbrengt als baby of jong kind in het land van herkomst even zwaar moeten meewegen in de beoordeling van verankering. Verzoeker heeft het grootste deel van zijn bewust beleefde jeugd en volwassenheid in België doorgebracht. Dit langdurig verblijf, in een levensfase waarin sociale, culturele en educatieve integratie plaatsvindt, duidt op een duidelijke mate van verankering.

Mocht verweerder nog steeds van mening zijn dat het louter aanwezig zijn van vele jaren verblijf in België onvoldoende is om van verankering te spreken, dan zou dit gegeven in combinatie met de uitgebreide dossierstukken van verzoeker (meer dan 200 pagina's) wel degelijk aantonen dat hij diepgaand verankerd is. Aangezien echter geen enkel element voor verweerder overtuigend genoeg zou zijn, zoals hierboven reeds toegelicht, was het voor verzoeker vanaf het begin vrijwel kansloos om dit zelfs maar te proberen aan te tonen.

In conclusie wenst verzoeker te benadrukken dat de beslissing zijn verblijf beëindigt op basis van de motivering dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, al slaagt de bestreden beslissing hier niet in om dit hard te maken.

De rechtbank heeft ten tijde van zijn veroordeling geoordeeld dat verzoeker de gunst van gedeeltelijk probatie-uitstel toegekend kon worden. Verzoeker heeft geen nieuwe feiten gepleegd sinds zijn fouten van 2019. Verzoeker heeft een stapel documenten voorgelegd.

Uit niets blijkt een werkelijk, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker. Verweerder stelt dat de veroordeling uit 2021 voldoende is om te concluderen dat verzoeker wel een dergelijk gevaar inhoudt. Deze conclusie staat echter haaks op de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, op het deskundigenverslag van de gerechtsdeskundige waarin ook het recidivegevaar is beoordeeld, en op de rechtspraak van de (inter)nationale rechtshoven.

Verweerder heeft een beslissing genomen op basis van aannames en eenzijdige beoordelingen van het gedrag van verzoeker, maar slaagt er niet in ook maar enig actueel element aan te dragen waaruit de zware beschuldigingen van verweerder jegens verzoeker werkelijk, bestaande blijken. Verzoeker herhaalt met klem dat het enkel voorhanden zijn van een vonnis niet voldoende is om een gevaar voor de openbare orde te stellen.

De bestreden beslissing wordt omkleed met assumpties en werd niet genomen op basis van een gedegen onderzoek waarbij een actueel, concreet en toetsbaar gevaar voor de openbare orde overtuigend werd vastgesteld. Een vernietiging dringt zich dan ook op."

In een tweede middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24, tweede lid van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting over enkele van de geschonden geachte rechtsnormen en rechtsbeginselen en over artikel 12 en overweging 12 van de Terugkeerrichtlijn, over artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet en het recht te worden gehoord als deel van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht uitmaakt, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"(...) Aangezien het gaat om een beslissing ter uitvoering van de Terugkeerrichtlijn, moet de verwerende partij voldoen aan de vereisten van artikel 5 van deze richtlijn, hetgeen zij in het geheel niet doet door het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan niet adequaat te analyseren; een analyse die de DVZ bij elk besluit ter uitvoering van de richtlijn moet uitvoeren.

TOEPASSING IN CASU

De bestreden beslissing beveelt verzoeker om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Verblijfwet om het grondgebied te verlaten daar hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op basis van artikel 74/14, §3, 3° van de Verblijfwet wordt aan verzoeker geen termijn gegeven om het land te verlaten.

Verzoeker verwijst naar hetgeen reeds uitvoerig uiteengezet werd in het eerste middel: nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd op basis van welke elementen, anders dan het louter voorhanden zijn van het vonnis, verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde zou zijn.

Ook wat betreft het bevel komt verweerder niet verder dan het routineus herhalen van hetgeen tot de veroordeling geleid heeft. Niets dat na de veroordeling van 2021 plaatsgevonden heeft, werd hierbij in acht genomen daar verweerder deze elementen ten onrechte niet doorslaggevend genoeg vond, al wordt er wel degelijk een actualisering van het dossier verwacht.

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 3 EVRM en het nonrefoulementbeginsel. Verzoekende partij meent dat bovenstaande artikelen geschonden worden door het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder verwijst voor de evaluatie van een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM naar één bron van landeninformatie over Afghanistan van 2022. Van een behoorlijk bestuur kan minstens verwacht worden actuele bronnen te vermelden, minstens te gebruiken, en een individuele toetsing uit te voeren naargelang het profiel van verzoeker.

Gezien de zware gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, is een zorgvuldige en actuele beoordeling van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM des te belangrijker. Het volstaat niet om zich te baseren op verouderde of algemene informatie, zonder rekening te houden met de concrete situatie en kwetsbaarheden van verzoeker.

Verzoeker verwijst ten eerste naar een arrest van uw Raad m.b.t. een bevel om het grondgebied te verlaten voor een Afghaanse verzoeker (RvV, arrest nr. 275 871 van 11 Augustus 2022):

"4.2.2. A cet égard, le Conseil rappelle qu'un ordre de quitter le territoire ne peut être pris en violation des droits fondamentaux protégés par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. (...) Le Conseil rappelle par ailleurs que l'article 3 de la CEDH impose à la partie défenderesse l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements qui sont prohibés par cette disposition (voir notamment Cour EDH 15 novembre 1996 Chahal c. Royaume-Uni, paragraphe 96 ; Cour EDH 11 juillet 2000 Jabari c. Turquie, § 39 et Cour EDH 12 avril 2005 Shamaev c. Géorgie et Russie, paragraphe 448). En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse ne nie pas que la situation sécuritaire en Afghanistan s'est détériorée depuis 2021, que le nombre de victimes civiles est en augmentation, ni que cette situation est encore extrêmement instable aujourd'hui et qu'il n'est pas exclu que le renvoi, à tout le moins, dans certaines régions du pays soit problématique au regard de l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, dès lors que le requérant invoquait la situation générale d'insécurité et d'instabilité persistant dans son pays, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute à cet égard".

Vrije vertaling:

"4.2.2. In dit verband herinnert de Raad eraan dat een bevel om het land te verlaten niet mag worden uitgevaardigd in strijd met de grondrechten die worden beschermd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. (...) De Raad herinnert er tevens aan dat artikel 3 EVRM de verweerder de verplichting oplegt een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek in te stellen naar informatie waaruit blijkt dat er een reëel risico bestaat dat hij aan een door deze bepaling verboden behandeling wordt onderworpen (zie met name het Hof voor de Rechten van de Mens van 15 november 1996, Chahal tegen het Verenigd Koninkrijk, punt 96; het Hof voor de Rechten van de Mens van 11 juli 2000, Jabari tegen Turkije, § 39 en het Hof voor de Rechten van de Mens van 12 april 2005, Shamaev tegen Georgië en Rusland, punt 448). In het onderhavige geval merkt de Raad op dat verweerder niet ontkent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2021 is verslechterd, dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt, of dat de situatie thans nog uiterst instabiel is, en dat niet kan worden uitgesloten dat terugkeer naar ten minste bepaalde regio's van het land problematisch zou zijn in het licht van artikel 3 EVRM. Aangezien verzoeker zich in die omstandigheden beriep op de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit die in zijn land voortduurt, was het aan verweerder om elke twijfel dienaangaande weg te nemen".

De situatie is dermate instabiel dat terugkeren naar Afghanistan sinds de machtsovername niet meer worden gerealiseerd.

Tijdens de contactvergadering van Myria in van maart 2023 was terugkeer nog steeds niet mogelijk, (https://www.myria.be/files/20230315_PV_r%C3%A9union_contact_contactvergadering.pdf):

“De Cel vrijwillige terugkeer bevestigt dat er geen vrijwillige terugkeer naar Afghanistan via IOM mogelijk is. Voor terugkeer naar Afghanistan of een buurland, kan men een aanvraag indienen die geval per geval wordt onderzocht. Die dossiers worden in eigen beheer behandeld, zoals bij landen waar geen terugkeer mogelijk is (bvb. Libië, Syrië, ...).

Een kandidaat terugkeerder krijgt info over de moeilijke context en de risico's. Fedasil voorziet geen re-integratiesteun, wel een verhoogde tegemoetkoming” (p. 39).

Bovenstaande situatie is nog steeds actueel. De hierop volgende verslagen vermelden dat er geen wijzigingen zijn. Meer recent veranderde het antwoord van DVZ enigszins, daar zij in maart 2025 stelden (https://www.myria.be/files/20250319_PV_r%C3%A9union_contact_contactvergadering.pdf):

“Zijn er veranderingen met betrekking tot de landen waarnaar de DVZ momenteel geen gedwongen terugkeer uitvoert? DVZ zegt dat het weinig zin heeft om dezelfde vraag maandelijks te herhalen. Er is geen beleidsbeslissing om niet te repatriëren naar bepaalde landen. Er zal steeds een individuele beoordeling gebeuren op basis van artikel 3 EVRM, maar ook m.b.t. haalbaarheid om een effectieve terugkeer te organiseren.”

Van een individuele beoordeling of een analyse m.b.t. de haalbaarheid van een effectieve terugkeer is in onderhavige beslissing geen enkele sprake.

Verzoeker verwijst naar de meer recente informatie over terugkeren naar Afghanistan, zoals het Zwitsers onderzoek d.d. 14.2.2025 “Focus Afghanistan, Return from abroad”. Volgens dit verslag werden er in 2022 en in de eerste maanden van 2023 geen gedwongen repatriëringen uitgevoerd. Het verslag vermeldt één gedwongen repatriëring door België in februari 2023.

Wat betreft verzoekers situatie, dient absoluut gewezen te worden op de intersectie van verschillende elementen: zijn minderjarigheid bij vertrek, zijn lang verblijf in België alsook zijn veroordeling.

Hiertoe verwijst verzoeker naar de volgende passage in het Zwitsers rapport (p. 34):

“Returnees from Europe are often stigmatised in Afghan society because people who have remained in Afghanistan consider them to have “failed ” or “given up”. 278 They are sometimes considered to be “corrupted” by Western influences as well, which leads to distrust.”

Vrije vertaling:

“Teruggekeerden uit Europa worden vaak gestigmatiseerd in de Afghaanse samenleving omdat de mensen die in Afghanistan zijn gebleven hen beschouwen als ‘mislukt’ of “opgegeven”. Soms worden ze ook beschouwd als ‘gecorrumpeerd’ door westerse invloeden, wat leidt tot wantrouwen.”

Het Europees Asielagentschap beschrijft dit principe van ‘verwestering’ als volgt :

“This profile refers to persons who may be (perceived as) influenced by foreign values (also commonly referred to as ‘Westernised’) due, for example, to their activities, behaviour, appearance and expressed opinions, which may be seen as non-Afghan or non-Muslim. It may also include those who return to Afghanistan after having spent time in Western countries.”

Vrije vertaling:

“Dit profiel verwijst naar personen die beïnvloed (kunnen) zijn door buitenlandse waarden (ook wel ‘verwesterd’ genoemd), bijvoorbeeld door hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en meningen, die gezien kunnen worden als niet-Afghaans of niet-islamitisch. Het kan ook gaan om mensen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in westerse landen te hebben doorgebracht.”

De VN-Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen kent deze groep personen een risicoprofiel toe .

De visie van de taliban over mensen die Afghanistan verlaten om in een westers land te verblijven is niet eenduidig. Een Afghaanse professor in de rechten legt de visie tweeledig uit: enerzijds stellen de taliban dat mensen Afghanistan ontvluchten uit armoede en niet uit schrik voor hun bestuur, anderzijds noemen ze deze personen ‘zondaars’, ‘marionetten van de bezetting’, wiens ‘wortels niet in Afghanistan liggen’.

Voor de machtsovername heerste er een stigma over mensen die terugkeerden van westerse landen. Deze personen werden met argwaan bekeken: in de algemene opinie waren ze ofwel ‘volgeladen met geld’ ofwel gedepoteerd omwille van een misdaad, ofwel waren ze ‘besmet met de Europese levenswijze’.

Er zijn rapporteringen over personen die naar Afghanistan terugkeerden en omwille van de verwesterde perceptie geslagen, gefolterd en vermoord werden. Er wordt gerapporteerd over afpersingen en ontvoeringen en over de algehele vernederingen waar de terugkerende personen aan onderworpen werden.

Na de machtsovername hebben de taliban zeer duidelijk gemaakt dat zij zullen regeren in lijn met hun waarden, geloof en cultuur. In hun bestuur zal niets tegen de islam indruisen. Het zou hun doel zijn de Afghaanse gemeenschap te zuiveren van buitenlandse invloeden.

In augustus 2024 werd er een nieuwe wet uitgevaardigd, genaamd “Law on the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice” (vrij vertaald: “Wet op de bevordering van deugdzaamheid en het voorkomen van ondeugd”). Deze wet kadert binnen het algemene, restrictieve beleid van de taliban.

Voor vrouwen betekent deze wet een totale verwijdering van het publieke leven: zo stelt artikel 13 van de wet dat vrouwen hun hele lichaam en gezicht zullen bedekken, ze hun stem in het openbaar niet mogen gebruiken en ze niet aangekeken mogen worden door vreemde mannen.

De nieuwe wet verplicht onder andere mannen een baard te dragen en legt hen kledingrestricties op. Hun haar mag niet op een "on-Islamitische manier" liggen. De wet verbiedt Afghanen bevriend te zijn met niet-Moslims. Ze mogen geen beelden maken van bewegende of levende objecten. Muziek mag niet in het openbaar gespeeld of gehoord worden.

De gevolgen van het niet-naleven van deze wet en van alle normen van de Taliban in het breder kader zijn zwaar: van gevangenisstraffen, tot (publieke) foltering en (publieke) executies.

De situatie onder de Taliban in Afghanistan lijkt sterk op die van Al-Shabaab in Somalië. De Taliban reguleren het dagelijks leven nauwkeurig, hanteren een inconsistent juridisch systeem en leggen zware straffen op voor het niet-naleven van sociale normen.

Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) moeten bij het beoordelen van het risico op ernstige schade ook de mogelijkheden van mensen om zich aan te passen aan lokale normen in overweging worden genomen. In de zaak Sufi en Elmi oordeelde het EHRM dat Somaliërs die lang in het buitenland waren, moeilijk in de samenleving konden integreren zonder op te vallen voor Al-Shabaab, wat het risico op vervolging vergrootte.

Deze analogie geldt ook voor Afghanistan: Afghanen die lange tijd in Europa verbleven, lopen een verhoogd risico op vervolging door de Taliban bij terugkeer, omdat zij mogelijk als "verwesterd" worden gezien.

Het specifieke profiel van verzoeker dient benadrukt te worden. Verzoeker vertrok toen hij 15 jaar was. Ondertussen is verzoeker volwassen. Het grootste deel van zijn adolescentie heeft verzoeker in België doorgebracht. Deze jaren hebben hem op cruciale wijze gevormd. Het is irrelevant dat hij ooit in Afghanistan geleefd heeft: hij heeft nooit onder dit regime van de Taliban geleefd.

Verder worden op verschillende gebieden mensenrechtenschendingen gerapporteerd (eigen onderlijning):

"Amid a deteriorating humanitarian crisis and economic upheavals, people in Afghanistan suffered extreme repression and human rights violations. The Taliban placed increasing restrictions on women and girls, apparently aimed at erasing them completely from public arenas. There were international calls to investigate this gender persecution as a crime against humanity. Freedom of expression was eroded, and those peacefully expressing views critical of the Taliban faced enforced disappearance, unlawful detention, arbitrary arrest, torture and other illtreatment. The culture of impunity continued, including for war crimes and crimes against humanity. Freedom of religion shrank further under Taliban rule. Ethnic groups, including religious minorities, faced increasing marginalization, prejudice and forced evictions. The Taliban enforced public executions and corporal punishment such as stoning and flogging."

Vrije vertaling:

"Te midden van een verslechterende humanitaire crisis en economische omwentelingen hadden de mensen in Afghanistan te lijden onder extreme onderdrukking en mensenrechtenschendingen. De Taliban legden steeds meer beperkingen op aan vrouwen en meisjes, blijkbaar met het doel om hen volledig uit de publieke arena's te bannen. Er waren internationale oproepen om deze gendervervolging te onderzoeken als een misdaad tegen de menselijkheid. De vrijheid van meningsuiting werd uitgehold en vreedzame uitingen van kritiek op de Taliban werden geconfronteerd met gedwongen verdwijning, onwettige detentie, willekeurige arrestatie, marteling en andere vormen van mishandeling.

De cultuur van straffeloosheid bleef bestaan, ook voor oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. De vrijheid van godsdienst nam verder af onder het bewind van de Taliban. Etnische groepen, waaronder religieuze minderheden, kregen te maken met toenemende marginalisering, vooroordelen en gedwongen uitzettingen. De Taliban dwongen openbare executies en lijfstraffen zoals steniging en geseling af."

Bij een terugkeer als gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten, loopt verzoeker het risico om onmenselijk behandeld te worden. Bovenstaande bronnen zijn duidelijk genoeg. Verweerder slaagt er niet in het tegendeel, namelijk geen potentiële schending van artikel 3 EVRM, hard te maken. Dit gebeurt al zeker niet op basis van één bron van januari 2022.

Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een kennelijk onredelijke toepassing van artikel 7 van de Verblijfwet, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en artikel 3 van het EVRM."

In een derde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van "artikel 62", van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, vierde lid Verblijfwet. Er wordt in casu een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Verweerder stelt:

“In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.”

Meer motivering dan deze ene paragraaf wordt echter niet gegeven.

Verweerder beperkt zich tot een algemene en herhaalde stelling dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, zonder concrete elementen aan te dragen waaruit deze beoordeling blijkt. De opgelegde maatregel, een inreisverbod van maar liefst 8 jaar, wordt dus niet onderbouwd met enige individuele analyse of beoordeling van proportionaliteit.

Verweerder lijkt zich te beperken tot een standaardformule, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er wordt geen aandacht besteed aan elementen die ook de rechtbank destijds heeft meegewogen, zoals zijn jonge leeftijd en blanco strafregister op het moment van de feiten, de tijd die sindsdien is verstreken, het uitblijven van nieuwe inbreuken en het leven dat verzoeker intussen heeft opgebouwd. Dat leven getuigt van rehabilitatie en wijst allerminst op een risico op recidive, laat staan op een actuele bedreiging voor de openbare orde.

In het licht van de zwaarte van deze maatregel, die fundamentele rechten aantast en verregaande gevolgen heeft voor verzoekers toekomstperspectieven, kan van verweerder worden verwacht dat hij meer doet dan het louter herhalen van onvoldoende onderbouwde beweringen. Een dergelijke motivering schiet manifest tekort in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

De beslissing moet namelijk het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist. De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 8 jaar ‘evenredig’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

Verzoeker verblijft ondertussen tien jaar op Belgisch grondgebied. Zijn gehele privéleven bevindt zich hier. Dat hij hier geen familieleden heeft, sluit het beschermingswaardig karakter van zijn privéleven in België niet uit. Verweerder slaagt er echter niet in om hieromtrent voldoende te motiveren, noch om verder te kijken dan de aanwezigheid van familieleden.

Verweerder heeft nagelaten op afdoende wijzen te motiveren, hetgeen de zorgvuldigheid van de gehele beslissing nogmaals benadrukt. Een vernietiging dringt zich op.”

2.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste en tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf en het bestreden bevel artikel 8 van het EVRM schenden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich in haar tweede middel verder ook niet dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

Waar de verzoekende partij in haar tweede middel de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aanvoert, kan de Raad slechts vaststellen dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven door de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De verzoekende partij kan zich aldus niet langer beroepen op een schending van voornoemd artikel.

Waar de verzoekende partij in haar tweede middel erop wijst dat artikel 62, eerste lid het recht om te worden gehoord garandeert, wijst de Raad er nog op dat hem geen artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bekend is. In zoverre de verzoekende partij overigens de schending van het hoorrecht zou wensen aan te voeren, en zij hieromtrent ook stelt dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is, laat zij na om bij haar toelichting van het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel het recht gehoord te worden schendt.

De verzoekende partij laat voorts eveneens na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 22*bis* van de Grondwet of de artikelen 24 en 41 van het Handvest schendt.

Tevens laat de verzoekende partij na om bij haar toelichting bij het derde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, duidelijk uiteen te zetten op welke wijze deze beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM schendt. Bovendien merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitsluitend betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen zodat de schending ervan niet dienstig kan aangevoerd worden ten aanzien van het bestreden inreisverbod.

Waar de verzoekende partij in haar derde middel de schending aanvoert van “*artikel 62*”, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geenszins een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel betreft. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.4.

Het eerste, tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij stelt dat de motieven van het bestreden bevel in het licht van artikel 3 van het EVRM niet afdoende zijn, maar maakt dit, mede gelet op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.16., geenszins concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij betreffende het bestreden inreisverbod stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een algemene stelling dat zij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde zonder concrete elementen aan te dragen waaruit deze beoordeling blijkt en zij zich lijkt te beperken tot een standaardformule, kan zij, gelet op wat gesteld wordt in punt 2.20., niet gevolgd worden.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat het bestreden inreisverbod formeel stelt dat een inreisverbod van acht jaar evenredig is, dat dit een loutere frase is die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.21. en waaruit zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het geheel van de motieven ter ondersteuning van voornoemde ‘frase’ *in casu* niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste

zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 21, 23 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

2.7. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf vermeldt uitdrukkelijk artikel 21 van de Vreemdelingenwet als grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verder bepaalt artikel 23 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

– de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;

- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene

vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken." De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 23 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij

moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

In de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een *“manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde”* en dat bijgevolg, in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13° en 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.9. Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn §1 als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.10. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en krijgt een inreisverbod voor meer dan vijf jaar – meer bepaald acht jaar – opgelegd, omdat zij respectievelijk door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze begrippen dienen andermaal te worden begrepen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals die werd toegelicht in punt 2.7.

2.11. In de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf wordt omtrent het gevaar voor de openbare orde gemotiveerd als volgt:

“Op 04.10.2021 werd u door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie

van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals). Volgende probatievoorwaarden werden u opgelegd: geen strafbare feiten plegen, een vast adres hebben, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de justitieassistent, het volgen van ambulante psychotherapeutische begeleiding voor uw seksuele problematiek en een absoluut contactverbod met minderjarigen.

Op basis van deze informatie werd door DVZ op 03.08.2022 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 09/07/2024 door het CGVS uitgenodigd voor een gehoor teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 23.08.2024 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 29.08.2024. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS is van oordeel dat u kan worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 30.09.2024 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de RVV. De RVV bevestigde op 19.03.2025 de beslissing van het CGVS. De RVV is van oordeel dat uw handelen geenszins verenigbaar is met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. (...)

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).

Uit het vonnis van 04.10.2021 blijkt dat u meerdere minderjarige slachtoffers maakte. Zo benaderde u een 13 jaar oud meisje via sociale media. Het minderjarige kind was in een jeugdinstelling geplaatst vanwege haar mentale zwakbegaafdheid. U wisselde zeer suggestieve seksuele berichten met haar uit en sprak met haar af. Vervolgens verkrachtte u haar, terwijl ze onder invloed was van drugs. Het tweede slachtoffer, een minderjarig meisje van 14 jaar, werd eveneens via sociale media door u benaderd. Jullie begonnen een relatie en u had seksuele betrekkingen met haar. Toen het slachtoffer de relatie beëindigde dreigde u ermee foto's te laten zien aan haar ouders. Uit het audiovisueel verhoor van het slachtoffer blijkt dat zij ontwijkend en immatuur reageerde op vragen die betrekking hebben op de seksuele sfeer/contacten. Het slachtoffer kon de feiten dus niet bewust of voldoende inschatten om geldige toestemming tot seksuele betrekkingen te geven. Het derde slachtoffer was 15 jaar op het ogenblik van de feiten. Het slachtoffer werd meermaals door u verkracht, ook al gaf ze meerdere keren duidelijk aan dit niet te willen. Toen ze naar de politie wou stappen, dreigde u ermee foto's van haar op facebook te zetten. Het slachtoffer bood zich aan bij het zorgcentrum voor seksueel geweld in Gent, er werd een vaginale scheur vastgesteld en meerdere zuigplekken. Bovendien werd uw sperma gevonden op haar kleding.

Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat de feiten steeds binnen een specifieke, gelijkaardige context gepleegd werden. U ging veelvuldig relaties aan met minderjarige, zeer jonge en kwetsbare meisjes, die makkelijker te manipuleren zijn en u zette hen (minstens moreel) onder druk om herhaalde seksuele betrekkingen met u te hebben. De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig. Uw handelen getuigt van een gebrek aan normbesef en respect ten opzichte van de fysieke, morele en seksuele integriteit van minderjarigen in volle seksuele ontwikkeling. U zocht bewust via sociale media contact met kwetsbare minderjarige meisjes om relaties met hen aan te knopen en seks te hebben. U gebruikte hierbij zeer suggestief seksueel getinte berichten. Een aantal verklaringen maken ook gewag van drugsgebruik en het onder druk zetten van meerdere slachtoffers om uw wensen in te willigen. U staat niet stil bij de traumatische gevolgen van uw handelingen voor de kwetsbare minderjarige slachtoffers. Het feit dat u veroordeeld werd voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en uw manipulatieve houding ten opzichte van hen toont aan dat er in uw hoofd sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Op basis van deze vaststellingen komt DVZ tot het oordeel dat u een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Sinds uw veroordeling van 04.10.2021, werd u niet meer veroordeeld voor nieuwe feiten. DVZ benadrukt dat u onder probatievoorwaarden staat en er u een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is. Daar u in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, is DVZ van oordeel dat u een reëel, actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ immers voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Bovendien wijzen we erop dat het vonnis van 04.10.2021 voor het CGVS voldoende ernstig was om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd op 19.03.2025 bevestigd door de RVV.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – het vonnis van 04.10.2021, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.”

Waar de verzoekende partij stelt dat het wel degelijk dient te gaan om gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit en zij in dit verband verwijst naar punt B.24.10. van het arrest nr. 112/2019 van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019, merkt de Raad vooreerst op dat punt B.24.10. uit voornoemd arrest luidt als volgt: *“B.24.10. Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegrond.”* De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij *“een vreemdeling (is) die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft”*. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat het *in casu* moet gaan om gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf wordt gesteld dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten *“bijzonder ernstige feiten van openbare orde”* betreffen, hetgeen zij geenszins betwist.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat een veroordeling op zich niet volstaat om een dergelijke maatregel te rechtvaardigen, dat het louter verwijzen naar het bestaan van veroordelingen niet volstaat om het openbare orde-criterium in te roepen, dat het openbare orde-criterium dan ook een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving veronderstelt, die niet louter uit het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan worden afgeleid, dat het niet voldoende is om te verwijzen naar hetgeen een persoon gedaan heeft, naar de veroordeling van een persoon, dat er een ernstige, actuele bedreiging moet zijn voor de openbare orde, dat het bestaan van veroordelingen niet voldoende is om het openbare orde-criterium in te roepen, dat het enkel voorhanden zijn van een vonnis niet voldoende is om een gevaar voor de openbare orde te stellen. De Raad benadrukt evenwel dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf blijkt niet dat de verwerende partij heeft gesteld dat de veroordeling uit 2021 voldoende is om te concluderen dat zij een gevaar is voor de openbare en blijkt daarentegen dat de verwerende partij, om tot het besluit te komen dat de verzoekende partij een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde, niet uitsluitend heeft gewezen op of zich heeft gebaseerd op (het bestaan van) de veroordeling van de verzoekende partij en op het vonnis van 4 oktober 2021, doch ook op de aard van de feiten, met name *“het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals)”*, op de strafmaat, op de ernst van de feiten, op het herhaaldelijk karakter van de feiten waarbij wordt benadrukt dat zij reeds drie verschillende slachtoffers maakte en op het gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die blijkt uit de veroordeling voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en haar manipulatieve houding ten opzichte van hen. De verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar de door het CGVS en de Raad gemaakte beoordeling in het kader van de intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, stelt de verwerende partij aldus niet dat de veroordeling uit 2021 (op zichzelf) voldoende is om te concluderen dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is. Zij toont, gelet op voornoemde elementen en mede gelet op wat volgt, evenmin aan dat uit niets een werkelijk, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde in haar hoofde blijkt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij uit het vonnis van 4 oktober 2021 enkele elementen eenzijdig selecteert en dat de verwerende partij zo de feiten destilleert die aan de basis liggen van de veroordeling, merkt de Raad op dat zij, mede gelet op wat volgt, niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte met andere relevante elementen of feiten (al dan niet uit het vonnis van 4 oktober 2021) geen of onvoldoende rekening heeft gehouden bij haar beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat omwille van het blanco strafregister en de jeugdige leeftijd de rechtbank van oordeel was dat de gevangenisstraf gedeeltelijk met uitstel kon worden opgelegd, gekoppeld aan probatievoorwaarden, met een maximale proeftermijn van vijf jaar, stelt de Raad vooreerst vast dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Er wordt in de bestreden beslissing immers gesteld dat de verzoekende partij op 4 oktober 2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, met probatie-uitstel van vijf jaar voor twee jaar. De verzoekende partij stelt dat het vonnis uitdrukkelijk de volgende zaken vermeldt: haar jeugdige leeftijd tijdens het plegen van de feiten, haar actieve medewerking aan het strafonderzoek en haar blanco strafregister, dat het vonnis verwijst naar het psychiatrisch verslag van een gerechtsdeskundige, dokter D.V., waarin zij beschreven wordt als een persoon met een laaggemiddeld begaafd niveau. Zij herhaalt met haar betoog de elementen die in het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 4 oktober 2021 in overweging werden genomen bij het bepalen van de strafmaat en die hebben geleid tot de voormelde strafmaat die in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf wordt vermeld. Door louter deze elementen te herhalen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel oordeelde dat zij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Zij toont niet concreet aan dat en op welke wijze haar jeugdige leeftijd tijdens het plegen van de feiten, haar actieve medewerking aan het strafonderzoek, haar blanco strafregister voor haar veroordeling op 4 oktober 2021 en/of haar laaggemiddeld begaafd niveau afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde gelet op de aard van de feiten, de strafmaat, de ernst van de feiten, het herhaaldelijk karakter van de feiten waarbij wordt benadrukt dat zij reeds drie verschillende slachtoffers maakte en gelet op het gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die blijkt uit de veroordeling voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en haar manipulatieve houding ten opzichte van hen. Met de loutere stelling dat zij de tenlasteleggingen nooit heeft betwist en nooit heeft betwist dat het gaat om ernstige feiten, toont zij evenmin aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat de rechtbank heeft toegestaan een deel van de straf onder voorwaarden uit te stellen duidelijk wijst op een inschatting van het gevaar dat zij voor de openbare orde vormt, namelijk een gevaar dat in dit geval kennelijk als bijzonder beperkt werd beschouwd, dat de rechtbank van oordeel was dat probatievoorwaarden mogelijk waren voor een gedeelte van de gevangenisstraf en dat hiertoe ook verwezen werd naar haar jeugdige leeftijd en haar blanco strafregister, merkt de Raad op dat het loutere feit dat de verzoekende partij een effectieve gevangenisstraf van twee jaar kreeg opgelegd en dat haar voor de overige twee jaar gevangenisstraf de gunst van probatie-uitstel werd toegekend, nog niet betekent dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten of dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Waar de verzoekende partij stelt dat het vonnis verwijst naar het psychiatrisch verslag van gerechtsdeskundig, dokter D.V., dat in het verslag van dokter D.V. ook wordt verwezen naar het risico op recidive zijnde 3 (tot 4) op 10, ofwel gemiddeld-laag, merkt de Raad op dat de verwerende partij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting mag maken van de neiging die de verzoekende partij vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verwerende partij beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, heeft de verwerende partij beoordeeld of de verzoekende partij thans manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en is zij van mening dat dit *in casu* het geval is. De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat voorafgaat en wat volgt, niet aannemelijk dat deze beoordeling *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de afgelopen jaren haar voorwaarden niet geschonden heeft, dat zij in de jaren na haar veroordeling nooit nieuwe feiten heeft gepleegd, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij hiermee eveneens rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf. Zo wordt er gemotiveerd dat zij sinds haar veroordeling van 4 oktober 2021 niet meer werd veroordeeld voor nieuwe feiten, dat zij onder probatievoorwaarden staat en haar een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is, waarna uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat gezien de verzoekende partij in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, geoordeeld kan worden dat de verzoekende partij een reëel, actueel en manifest gevaar vormt voor de openbare orde, dat haar vroegere gedragingen voor de verwerende partij voldoende ernstig zijn om haar als een gevaar voor de Belgische samenleving te beschouwen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze

motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. De Raad herhaalt in dit licht “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29) alsook dat het EHRM in deze zin heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar straf heeft ondergaan, die zij *nota bene* gedeeltelijk met probatie-uitstel gekregen heeft, daar de rechtbank dit geschikt vond, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij nog steeds onder probatievoorwaarden staat. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet concreet aannemelijk. Aldus blijkt niet dat zij haar straf reeds volledig heeft ondergaan. Voorts merkt de Raad op dat het loutere feit dat de verzoekende partij haar gevangenisstraf heeft uitgevoerd, op zich geenszins aantoonde dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. De Raad verduidelijkt in dit kader dat een straf “*een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf*” (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “*Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straffoemeting*” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straffoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij alles in het werk stelt om zich te gedragen naar de wetten van de Belgische samenleving en schuldbesef heeft over wat gebeurd is in 2019, dat zij ondertussen een 25-jarige is die er alles aan doet om een verantwoordelijke en geïntegreerde burger te zijn, zich volwaardig in te schakelen in de samenleving en een positieve toekomst op te bouwen. Zij toont met deze beweringen niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij betoogt dat de feiten dateren van 2019, op het moment dat zij aldus 19 jaar was, dat de veroordeling dateert van 2021, dat de feiten ondertussen zes jaar geleden plaatsvonden. De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat de laatste feiten dateren van meer dan zes jaar geleden, nog niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten betekent immers niet dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij er niet in slaagt ook maar enig actueel element aan te dragen waaruit de zware beschuldigingen van de verwerende partij jegens haar werkelijk bestaande blijken. De Raad herhaalt dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat gelet op het feit dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van haar slachtoffers en haar manipulatieve houding ten opzichte van hen er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, waardoor niet kan uitgesloten worden dat zij dergelijk gedrag niet opnieuw zal vertonen alsook dat de verwerende partij van oordeel is, daar de verzoekende partij in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, dat zij een reëel, actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt, dat haar vroegere gedragingen immers voldoende ernstig zijn om haar als een gevaar voor de Belgische samenleving

in te schatten. De verzoekende partij, die zelf de ernst van de door haar gepleegde feiten niet betwist, toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij veroordeeld is voor feiten die zij nooit heeft ontkend, dat zij de tenlasteleggingen nooit heeft betwist en dat zij nooit heeft betwist dat het om ernstige feiten gaat, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

2.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat haar als een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde kwalificeren *“getuigt van een zeer beperkte, eenzijdige en selectieve lezing van alle elementen in het dossier”*, dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing niet in slaagt om hard te maken dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of dat de motivering van de bestreden beslissing niet steunt op een actuele en redelijke beoordeling van haar profiel. Evenmin maakt zij met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij *“op geen enkele manier serieus (kan) stellen dat (zij) (...) een ernstig, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, en (...) niet (kan) pretenderen dat hierover een zorgvuldig en diepgaand onderzoek gevoerd werd.”*

Zij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen *“op basis van aannames en eenzijdige beoordelingen van (haar) (...) gedrag”*. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing omkleed wordt met assumpties en niet werd genomen *“op basis van een gedegen onderzoek waarbij een actueel, concreet en toetsbaar gevaar voor de openbare orde overtuigend werd vastgesteld”*.

De verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins concreet aannemelijk dat *ab initio* voor de verwerende partij vaststond wat ging volgen, om het even wat zij als element naar voren had gebracht. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkige kennis van de rechtspraak omtrent het criterium ‘openbare orde’ of van een onwelwillendheid in hoofde van de verwerende partij.

2.13. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de individuele situatie van de betrokken persoon zorgvuldig moet worden onderzocht, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf, de aard en intensiteit van familiale banden en de mate van maatschappelijke integratie, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf rekening werd gehouden met voornoemde elementen en hierover werd gemotiveerd, met name als volgt:

“Dienaangaande stellen we vast dat u op 02.12.2015 – met andere woorden iets minder dan 10 jaar geleden – op 15-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond en naar school ging en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Tevens woonden, volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ op 15.07.2016, uw ouders, uw broer en uw zus in Afghanistan. De loutere vaststelling dat u thans 10 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 03.04.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: uw geboorteakte, uw Afghaans paspoort geldig tot 11.01.2026, een attest van hoofdverblijfplaats met historiek, uw huurcontract, een huwelijksakte afgeleverd op 06.11.2023 waaruit blijkt dat u op 24.10.2023 gehuwd bent te Nangarhar (Afghanistan), attesten van deeltijds beroepssecundair onderwijs gevolgd bij H.K. (...) onderwijs H. (...) (2017- 2018), een attest van inburgering (2021), attesten met betrekking tot de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 2, loonfiches van interimwerk bij S.S. (...) (mei 2024 – april 2025), loonfiches van interimwerk bij A. (...) (mei 2023 – januari 2024), loonfiches van interimwerk bij J.T. (...) (april 2024 – mei 2024), loonfiches van interimwerk bij R. (...) (september 2021 – januari 2022), loonfiches van W.i.U. (...) (augustus 2018 – februari 2019) en uw contract bij OCMW A. (...) van maart 2019 – augustus 2020.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. U legt een attest van inburgering neer waarmee u uw niveau van Nederlands kan staven. DVZ wijst erop dat u, aangezien u op 15-jarige leeftijd naar België kwam, gevolg diende te geven aan de wettelijke leerplicht. DVZ wijst er dan ook op dat, indien u naar school bent gegaan in België en u op die manier Nederlands heeft geleerd, dit slechts het resultaat is van het feit dat u gevolg heeft gegeven aan de wettelijk bepaalde leerplicht in België. Het

loutere feit dat u in België naar school bent gegaan en daarmee gevolg gaf aan de leerplicht, is niet voldoende om een dermate diepgaande integratie aan te tonen.

U brengt diverse loonfiches aan waaruit blijkt dat u sinds 2018 tijdelijk tewerkgesteld bent via interimkantoren. U verklaart op heden tewerkgesteld te zijn als arbeider en stelt dat u binnenkort een vast contract zal krijgen bij uw huidige werkgever. U brengt geen bewijs aan ter staving van deze verklaring. Het feit dat u tewerkstelling genoot en, nadat u de leeftijd van 18 jaar heeft gehaald, Nederlandse les volgde en bijgevolg bijkomende inspanningen heeft geleverd met het oog op het leveren van de taal, kan wel getuigen tot een poging tot integratie. DVZ wijst er echter op dat het hier gaat over zeer beperkte elementen van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.

DVZ stelt bijgevolg vast dat u dan wel Nederlands heeft geleerd en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst en dat u aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van uw privéleven. We herhalen dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is.

Bovendien blijkt uit het arrest van de RVV en de door u in het hoorrecht aangebrachte huwelijksakte dat u terugkeerde naar Afghanistan in 2023. Het arrest van de RVV luidt: "In het evolutieverslag wordt door verzoeker aangegeven dat hij vier weken op bezoek ging bij zijn familie in Afghanistan en er trouwde met zijn nicht. Hij hoopt ook een keer per jaar terug te kunnen reizen naar Afghanistan, zodat dit geenszins een indicatie is dat verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming." Uit uw gedrag en verklaringen blijkt dat u nog steeds banden heeft met uw land van herkomst en er jaarlijks naar terug wenst te keren. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

(...) U verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. We benadrukken dat u in 2023 teruggekeerd bent naar Afghanistan om er te huwen. Uw echtgenote verblijft in Afghanistan. Bijgevolg zal het gezinsleven herenigd worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleven, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor bijzonder ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."

Met het betoog dat zij maar liefst 213 pagina's heeft voorgelegd, samen met de vragenlijst die door de verwerende partij werd verstuurd op 3 april 2025, dat alle aangevoerde elementen in deze uitgebreide bundel zonder meer van tafel worden geveegd als onvoldoende of niet doorslaggevend, dat zij een stapel documenten heeft voorgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde beoordeling *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Uit voornoemde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aangevoerde elementen niet "zonder meer" van tafel veegt. De verwerende partij heeft wel degelijk concreet uiteengezet waarom ieder aangevoerd element het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf niet in de weg staat, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij levert kritiek op het motief " *Bovendien merkt DVZ op dat uw tewerkstelling in België u er niet van weerhouden heeft om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen. Bijgevolg kan uw tewerkstelling bezwaarlijk dienstdoen als een element voor het behoud van uw verblijfsrecht.*" en stelt dat zij evenwel meerdere loonfiches toevoegt, die een periode dekken van augustus 2018 tot en met april 2025, dat het grootste deel van deze tewerkstelling zich dus situeert na de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling, feiten die dateren van zes jaar geleden, dat zij daarmee aantoonde dat zij sindsdien een regelmatig arbeidspatroon heeft opgebouwd in een stabiele werkomgeving, dat als zelfs een dergelijk

arbeidsverleden, verspreid over meerdere jaren, zonder nieuwe incidenten, niet in aanmerking komt als positief element, de vraag rijst wat dan wél volstaat om aan te tonen dat zij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemd motief dat haar tewerkstelling in België haar er niet van heeft weerhouden om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze het hebben van een tewerkstelling de laatste jaren erop zou wijzen dat zij niet langer beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde, derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Zij toont niet aan dat omwille van het hebben van een tewerkstelling na het plegen de feiten niet langer kan geoordeeld worden dat er in haar hoofde sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.

De Raad merkt terzijde op – waar de verzoekende partij erop wijst dat haar arbeidsverleden over meerdere jaren niet in aanmerking wordt genomen als een positief element – dat in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf tevens wordt gemotiveerd dat het feit dat de verzoekende partij tewerkstelling genoot en, nadat zij de leeftijd van 18 jaar heeft gehaald, Nederlandse les volgde en zij bijgevolg bijkomende inspanningen heeft geleverd met het oog op het leren van de taal, kan getuigen van een poging tot integratie, doch dat het hier gaat over zeer beperkte elementen van integratie, dat het immers tot een normale attitude behoort dat de verzoekende partij na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam, dat de verzoekende partij dan wel Nederlands heeft geleerd en inspanningen heeft geleverd voor tewerkstelling, doch dat dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat haar banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan haar banden met haar land van herkomst en dat zij aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van haar privéleven, motieven die de verzoekende partij door enkel te wijzen op haar arbeidsverleden geenszins weerlegt of ontkracht.

Door zich louter de vraag te stellen wat dan wel volstaat om aan te tonen dat zij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat haar tewerkstelling volstaat om aan te tonen dat zij thans niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde, te meer nu zij de vaststelling in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf dat haar tewerkstelling in België haar er niet van heeft weerhouden om bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen, geenszins betwist.

De verzoekende partij stelt dat verschillende elementen in de bestreden beslissing getuigen van een bepaalde vooringenomenheid van de verwerende partij, dat de verwerende partij over de documenten met betrekking tot haar integratie het volgende stelt: *“Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd...”*, dat zij in feite aldus eender wat had kunnen voorleggen, dat het gegeven dat zij 213 pagina’s voegt en inspanningen levert om haar actuele situatie toe te lichten per definitie nutteloos was, daar de verwerende partij heel duidelijk is: wat dan ook voorgelegd zou worden, het zou niet opwegen tegen het vonnis van de rechtbank van Antwerpen, dat dit compleet disproportioneel is en getuigt van een onzorgvuldige, haast partijdige behandeling van haar dossier, dat *ab initio* voor de verwerende partij vaststond wat er ging volgen, om het even wat zij ook als element naar voren gebracht had, dat aangezien geen enkel element voor de verwerende partij overtuigend genoeg zou zijn, het voor haar vanaf het begin vrijwel kansloos was om haar verankering zelfs maar te proberen aan te tonen. Daargelaten de vraag of het motief *“Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).”* getuigt van een bepaalde vooringenomenheid, merkt de Raad op dat dit motief een overtollig motief betreft. Immers zijn de overige motieven, zoals hierboven uiteengezet, voldoende om de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf te schragen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit deze laatstgenoemde motieven, zoals hierboven uiteengezet, eveneens een bepaalde vooringenomenheid zou blijken. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van lang verblijf, integratie en verankering in overweging heeft genomen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk, doch heeft geoordeeld dat deze geen ander licht kunnen werpen op het oordeel dat zij een actueel en ernstig gevaar is voor de Belgische samenleving, noch het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf kunnen verhinderen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Zij maakt evenmin aannemelijk dat er, wat deze motieven betreft, sprake is van *“een onzorgvuldige, haast partijdige behandeling van haar dossier”*.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij herhaaldelijk stelt dat haar verblijf van meer dan tien jaar niet gezien kan worden als voldoende om een verankering in de Belgische samenleving te constateren,

dat zij in 2015 in België aankwam, toen zij 15 jaar was, een cruciale periode in haar persoonlijke ontwikkeling, dat het moeilijk vol te houden is dat de jaren die iemand onbewust doorbrengt als baby of jong kind in het land van herkomst even zwaar moeten meewegen in de beoordeling van verankering, dat zij het grootste deel van haar bewust beleefde jeugd en volwassenheid in België doorgebracht heeft en dat dit langdurig verblijf, in een levensfase waarin sociale, culturele en educatieve integratie plaatsvindt, duidt op een duidelijke mate van verankering.

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het lang verblijf van de verzoekende partij en de door haar aangevoerde elementen van integratie, doch heeft gesteld dat zij op 2 december 2015 – met andere woorden iets minder dan tien jaar geleden – op 15-jarige leeftijd in België is aangekomen, dat het dan ook vaststaat dat zij het merendeel van haar leven elders dan in België heeft doorgebracht, dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij sinds haar geboorte tot aan haar vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond, naar school ging en dat de officiële landstaal haar moedertaal is, dat volgens haar verklaringen tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juli 2016, haar ouders, haar broer en haar zus tevens in Afghanistan woonden en dat de loutere vaststelling dat zij thans tien jaar op regelmatige basis in België verblijft op zich dan ook onvoldoende is om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zou verhinderen, dat zij dan wel Nederlands heeft geleerd en inspanning heeft geleverd voor tewerkstelling, doch dat dit onvoldoende is om aan te tonen dat haar banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan haar banden met haar land van herkomst en dat zij aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van haar privéleven, dat zij het merendeel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat zij er is opgegroeid en dat de officiële landstaal haar moedertaal is, dat uit het arrest van de Raad en uit de door haar in het hoorrecht aangebrachte huwelijksakte blijkt dat zij in 2023 terugkeerde naar Afghanistan, dat het arrest van de Raad luidt: *“In het evolutieverslag wordt door verzoeker aangegeven dat hij vier weken op bezoek ging bij zijn familie in Afghanistan en er trouwde met zijn nicht. Hij hoopt ook een keer per jaar terug te kunnen reizen naar Afghanistan, zodat dit geenszins een indicatie is dat verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming.”*, dat uit haar gedrag en verklaringen blijkt dat zij nog steeds banden heeft met haar land van herkomst en er jaarlijks naar terug wenst te keren, dat zij dan ook niet aannemelijk maakt dat de eventuele banden die zij met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die zij heeft met haar land van herkomst, noch dat zij deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

Door nogmaals te herhalen dat zij in 2015 in België aankwam, toen zij 15 jaar was en te stellen dat dit langdurig verblijf, in een levensfase waarin sociale, culturele en educatieve integratie plaatsvindt, duidt op een duidelijke mate van verankering, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, waarin rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en de door haar aangevoerde elementen van integratie in België doch ook wordt gewezen op het feit dat zij tot haar 15 jaar in Afghanistan woonde, er naar school ging en de officiële landstaal haar moedertaal is, dat volgens haar verklaringen in 2016 haar ouders, haar broer en haar zus tevens in Afghanistan wonen, dat zij in 2023 terugkeerde naar Afghanistan en er trouwde met haar nicht en zij hoopt een keer per jaar te kunnen reizen naar Afghanistan. Zij stelt dat haar verblijf in België sinds haar 15 jaar een cruciale periode in haar persoonlijke ontwikkeling was, dat het moeilijk vol te houden is dat de jaren die iemand onbewust doorbrengt als baby of jong kind in het land van herkomst even zwaar moeten meewegen in de beoordeling van verankering, maar gaat eraan voorbij dat nergens in de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf wordt gesteld dat alle jaren in het land van herkomst even zwaar moeten doorwegen bij de beoordeling van verankering. Met dit vaag en algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven van de bestreden beslissing, waarin rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en de door haar aangevoerde elementen van integratie in België doch ook met haar banden in en met Afghanistan, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. De loutere vaststelling dat zij het grootste deel van haar bewust beleefde jeugd en volwassenheid in België doorgebracht heeft, doet aan voornoemde motieven geen afbreuk, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Met het betoog dat mocht de verwerende partij nog steeds van mening zijn dat het louter aanwezig zijn van vele jaren verblijf in België onvoldoende is om van verankering te spreken, dit gegeven in combinatie met haar uitgebreide dossierstukken (meer dan 200 pagina's) wel degelijk zou aantonen dat zij diepgaand verankerd is, blijkt de verzoekende partij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, waarin rekening wordt gehouden met de uitgebreide dossierstukken (minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk) doch waarin wordt geoordeeld dat het feit dat zij tewerkstelling genoot en, nadat zij de leeftijd van 18 jaar heeft gehaald, Nederlandse les volgde en zij bijgevolg bijkomende inspanning heeft geleverd met het oog op het leren van de taal, kan getuigen van een poging tot integratie maar dat het hier gaat over zeer beperkte elementen van integratie, dat het immers tot een normale attitude behoort dat zij na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam, dat dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat haar banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan haar banden met het land van herkomst en

dat zij aan België zou gebonden zijn voor de uitoefening van haar privéleven. Zij toont, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, echter niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De Raad merkt ook nog op dat de verzoekende partij geenszins de motieven in de bestreden beëindigingsbeslissing betwist waarin wordt gesteld dat in het geval deze beslissingen een negatieve invloed zouden hebben op haar privéleven, deze negatieve invloed geheel haar eigen verantwoordelijkheid is, dat zij veroordeeld is voor bijzonder ernstige feiten van openbare orde, waarvan zij had kunnen vermoeden dat deze mogelijk een negatieve invloed konden hebben op haar internationale beschermingsstatus en derhalve op haar verblijfsrecht in België, dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren, dat gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat zij vormt, haar familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

2.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf "*niet juist (zijn) in rechte noch in feite*".

2.15. Een schending van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.16. Betreffende het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Afghanistan, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat uit het bestreden bevel een concrete toetsing blijkt of een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

Er wordt in het bestreden bevel immers vooreerst verwezen naar de beslissing van het CGVS van 16 oktober 2024 (lees: 23 augustus 2024) tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (administratief dossier, stuk 55), waarin het CGVS oordeelde dat de verzoekende partij mag worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt in voornoemde intrekkingbeslissing concreet gesteld als volgt:

"Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u op 31 maart 2017 de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. Verder zijn geen elementen voorhanden waaruit moet blijken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. bestaat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van

2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDE registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. (...)

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden

teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke

Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban (CGVS, p. 6-7).

U haalt aan dat u in België werkt en de taal leert (CGVS, p. 9). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Specifiek wat de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, maakt de verwerende partij in het bestreden bevel bijkomend de volgende beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM:

"Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke

achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u het merendeel van uw leven in Afghanistan heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is en dat u opgegroeid bent in Afghanistan. Bovendien heeft u reeds eerder blijk gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren. Derhalve kan worden gesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).”

Tot slot motiveert de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM:

“DVZ herhaalt bovendien dat u geen enkel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

DVZ herhaalt tot slot dat er op 03.04.2025 een vragenlijst in het kader van het hoorrecht werd verstuurd. In het kader van deze vragenlijst kreeg u de kans om aan te kaarten waarom u niet naar uw land kan terugkeren. U verklaarde dat u niet kon terugkeren omdat uw leven zich in België bevindt en dat u niet kan leven onder de taliban regering. Dit staat haaks op uw eerdere verklaring in het evolutieverslag waarin u verklaarde vier weken teruggekeerd te zijn naar Afghanistan en stelde dat u graag jaarlijks terug zou willen keren naar uw land van herkomst. Bijgevolg werd er geen enkel nieuw element aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling van het CGVS. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM.”

Gelet op voorgaande motieven maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat in het bestreden bevel geen sprake is van een individuele beoordeling of een analyse met betrekking tot de haalbaarheid van een effectieve terugkeer, niettegenstaande in maart 2025 de verwerende partij stelde dat er geen beleidsbeslissing is om niet te repatriëren naar bepaalde landen, dat er steeds een individuele beoordeling zal gebeuren op grond van artikel 3 van het EVRM maar ook betreffende de haalbaarheid om een effectieve terugkeer te organiseren. Bovendien blijkt uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in 2023 reeds vier weken terugkeerde naar Afghanistan, zodat in die zin ook blijkt dat een effectieve terugkeer haalbaar is, minstens maakt de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voor de evaluatie van een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM verwijst naar één bron van landeninformatie over Afghanistan van 2022, maar gaat er met dit betoog aan voorbij dat er in het bestreden bevel eveneens wordt verwezen naar de beoordeling die werd gemaakt in de beslissing van het CGVS van 23 augustus 2024 en die veelvuldig gestaafd wordt met bronnen. Bovendien toont het loutere feit dat slechts naar één bron van 2022 wordt verwezen nog niet aan dat de in het licht van artikel 3 van het EVRM gemaakte beoordeling *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. De verzoekende partij stelt dat van een behoorlijk bestuur minstens kan verwacht worden actuele bronnen te vermelden, minstens te gebruiken, en een individuele toetsing uit te voeren naargelang het profiel van de verzoeker, dat gezien de zware gevolgen van een bevel, een zorgvuldige en actuele beoordeling van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM des te belangrijker is, dat het niet volstaat om zich te baseren op verouderde of algemene informatie zonder

rekening te houden met de concrete situatie en kwetsbaarheden van verzoeker, maar toont, mede gelet op wat volgt, niet aan dat de gebruikte bronnen niet langer actueel zijn, dat een individuele toetsing of een zorgvuldige en actuele beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft plaatsgevonden of dat er geen (of onvoldoende) rekening werd gehouden met haar concrete situatie en kwetsbaarheden.

De verzoekende partij stelt dat de situatie dermate instabiel is dat terugkeren naar Afghanistan sinds de machtsovername niet meer worden gerealiseerd, dat tijdens de contactvergadering van Myria van maart 2023 terugkeer nog steeds niet mogelijk was, dat deze situatie nog steeds actueel is, dat de volgende verslagen (van Myria) vermelden dat er geen wijzigingen meer zijn, dat zij verwijst naar de meer recente informatie over terugkeren naar Afghanistan, zoals het Zwitsers onderzoek *“Focus Afghanistan, return from abroad”* van 14 februari 2025, dat volgens dit verslag er in 2022 en in de eerste maanden van 2023 geen gedwongen repatriëringen werden uitgevoerd en dat het verslag één gedwongen repatriëring vermeldt door België in februari 2023, maar kan zich op deze informatie niet dienstig beroepen, nu uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij in 2023 zelf vier weken naar Afghanistan is teruggekeerd.

Met het algemeen betoog waarbij zij wijst op het reeds vermelde Zwitsers rapport waarin gesteld wordt dat teruggekeerden uit Europa vaak gestigmatiseerd worden in de Afgaanse samenleving en op de beschrijving van het principe van ‘verwestering’ door het Europees Asielagentschap in het rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 en waarbij zij ook stelt dat de VN Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen aan verwesterde personen een risicoprofiel toekent, dat de visie van de taliban over mensen die Afghanistan verlaten om in een westers land te verblijven niet eenduidig is, dat een Afgaanse professor in de rechten de visie tweeledig uitlegt: enerzijds stellen de taliban dat mensen Afghanistan ontvluchten uit armoede en niet uit schrik voor hun bestuur, anderzijds noemen ze deze personen ‘zondaars’, ‘marionetten van de bezetting’, wiens ‘wortels niet in Afghanistan liggen’, dat voor de machtsovername er een stigma heerste over mensen die terugkeerden van westerse landen, dat deze personen met argwaan werden bekeken, dat zij in de algemene opinie ofwel ‘volgeladen met geld’ waren, ofwel gedepoteerd waren omwille van een misdaad, ofwel ‘besmet met de Europese levenswijze’ waren, dat er rapporteringen zijn over personen die naar Afghanistan terugkeerden en omwille van de verwesterde perceptie geslagen, gefolterd en vermoord werden, dat er wordt gerapporteerd over afpersingen en ontvoeringen en over de algehele vernederingen waar de terugkerende personen aan onderworpen werden, dat de taliban na de machtsovername zeer duidelijk hebben gemaakt dat zij zullen regeren in lijn met hun waarden, geloof en cultuur, dat in hun bestuur niets zal indruisen tegen de islam, dat het hun doel zou zijn de Afgaanse gemeenschap te zuiveren van buitenlandse invloeden, dat de situatie onder de taliban in Afghanistan sterk lijkt op die van Al-Shabaab in Somalië, dat de taliban het dagelijks leven nauwkeurig reguleren, een inconsistent juridisch systeem hanteren en zware straffen opleggen voor het niet-naleven van sociale normen, dat volgens de jurisprudentie van het EHRM bij het beoordelen van het risico op ernstige schade ook de mogelijkheden van mensen om zich aan te passen aan lokale normen in overweging moeten worden genomen, dat het EHRM in de zaak *Sufi en Elmi* oordeelde dat Somaliërs die lang in het buitenland waren moeilijk in de samenleving konden integreren zonder op te vallen voor Al-Shabaab, wat het risico op vervolging vergrootte en dat deze analogie ook geldt voor Afghanistan, dat Afghanen die lange tijd in Europa verbleven een verhoogd risico lopen op vervolging door de taliban bij terugkeer omdat zij mogelijk als ‘verwesterd worden gezien, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing genoemde intrekingsbeslissing gemaakte concrete beoordeling in het kader van verwestering, zoals hierboven geciteerd, waarbij rekening wordt gehouden met haar lang verblijf in België en werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, thans niet langer actueel is of dat de verwerende partij niet kon volstaan met in het thans bestreden bevel naar de intrekingsbeslissing te verwijzen. Door louter te wijzen op haar minderjarigheid bij vertrek en te stellen dat zij ondertussen volwassen is, dat zij het grootste deel van haar adolescentie in België heeft doorgebracht en dat deze jaren haar op cruciale wijze hebben gevormd en te stellen dat het irrelevant is dat zij ooit in Afghanistan heeft geleefd daar zij nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd, maakt zij dit evenmin concreet aannemelijk. De Raad wijst erop dat uit de intrekingsbeslissing blijkt dat reeds rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij *“evenwel nergens concreet aan(toont) dat (zij) deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van (haar) identiteit en morele integriteit en dat van (haar) niet meer zou kunnen worden verwacht dat (zij) er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afgaanse samenleving”* alsook dat zij evenmin aantoonde *“dat (zij) gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die (zij) moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor z(ij) bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afgaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.”* Door louter gewag te maken van

het feit dat zij het grootste deel van haar adolescentie in België heeft doorgebracht en dat deze jaren haar op cruciale wijze hebben gevormd – waarbij zij deze stelling overigens geenszins verduidelijkt – en erop te wijzen dat zij nooit onder het regime van de Taliban heeft geleefd, werpt zij geen ander licht op voormelde beoordeling. De Raad merkt in dit verband nog op dat de bewijslast in het kader van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats rust op de verzoekende partij en dat het haar toekomt om een begin van bewijs van behandelingen in strijd met dit verdragsartikel bij terugkeer naar Afghanistan aan te tonen. De verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. Bovendien herhaalt de Raad dat uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, na het grootste deel van haar adolescentie in België te hebben doorgebracht, in 2023 voor vier weken is teruggekeerd naar Afghanistan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij haar terugkeer enige problemen heeft ondervonden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij door haar lang verblijf in België en het feit dat zij het grootste deel van haar adolescentie in België heeft doorgebracht een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst voorts nog op haar veroordeling maar toont niet aan dat iemand in Afghanistan kennis heeft van haar veroordeling. Evenmin maakt zij aannemelijk hoe iemand in Afghanistan kennis zou kunnen nemen van haar veroordeling. Zij legt ook geen begin van bewijs voor waaruit kan worden afgeleid dat zij door haar veroordeling in Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een dergelijk betoog is niet ernstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij nooit onder dit regime van de Taliban geleefd heeft, wijst de Raad er ook nog op dat in voornoemde intrekingsbeslissing van 23 augustus 2024 wordt gesteld dat de verzoekende partij nog een netwerk heeft in haar regio van herkomst, waarmee zij nog in contact staat, dat haar kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij zij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat een verwijzing naar de intrekingsbeslissing niet volstaat.

Met het algemeen betoog dat in augustus 2024 er een nieuwe wet werd uitgevaardigd, genaamd “*Law on the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice*” (vrij vertaald: “Wet op de bevordering van deugdzaamheid en het voorkomen van ondeugd”), dat deze wet kadert binnen het algemene, restrictieve beleid van de Taliban, dat deze wet voor vrouwen een totale verwijdering van het publieke leven betekent, dat artikel 13 van de wet stelt dat vrouwen hun hele lichaam en gezicht zullen bedekken, ze hun stem in het openbaar niet mogen gebruiken en ze niet aangekeken mogen worden door vreemde mannen, dat de nieuwe wet onder andere mannen verplicht een baard te dragen en hen kledingrestricties oplegt, dat hun haar niet op een ‘on-Islamitische manier’ mag liggen, dat de wet Afghanen verbiedt bevriend te zijn met niet-Moslims, dat ze geen beelden mogen maken van bewegende of levende objecten, dat muziek niet in het openbaar gespeeld of gehoord mag worden, dat de gevolgen van het niet-naleven van deze wet en van alle normen van de Taliban in het bredere kader zwaar zijn: van gevangenisstraffen tot (publieke) foltering en (publieke) executies, toont zij niet aan op welke wijze deze nieuwe wet een ander licht werpt op de reeds gemaakte beoordeling in de intrekingsbeslissing, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Zij maakt door louter te wijzen op deze nieuwe wet geenszins concreet aannemelijk dat zij zich, desgevallend met behulp van haar netwerk in Afghanistan, niet kan conformeren aan de daar geldende regels. Zij toont in die zin dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Door louter op algemene wijze te stellen dat er op verschillende gebieden mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd en in dit verband te verwijzen naar een rapport van Amnesty International, toont de verzoekende partij niet concreet aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 275 871 van de Raad van 11 augustus 2022, kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Het voldaan zijn aan de formele motiveringsplicht dient voor elke voorliggende zaak afzonderlijk te worden nagegaan (cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.625; RvS 25 januari 2019, nr. 13.148 (c)).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven in het bestreden bevel in het licht van artikel 3 van het EVRM niet afdoende zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan niet adequaat heeft geanalyseerd.

Zij toont met haar betoog niet aan dat zij het risico loopt om onmenselijk behandeld te worden.

2.17. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van de formele motiveringsplicht, zoals die onder meer voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Nu de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, maakt zij in dit licht ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke toepassing maakte van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.18. De verzoekende partij stelt nog dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt gemotiveerd op basis van welke elementen, anders dan het louter voorhanden zijn van het vonnis, zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde zou zijn, waarbij zij verwijst naar haar eerste middel, dat de verwerende partij in het bestreden bevel niet verder komt dan het routineus herhalen van hetgeen tot de veroordeling heeft geleid en dat niets dat na de veroordeling van 2021 heeft plaatsgevonden hierbij in acht werd genomen, daar de verwerende partij deze elementen ten onrechte niet doorslaggevend genoeg vond, al wordt er wel degelijk een actualisering van het dossier verwacht.

De Raad kan gelet op de verwijzing van de verzoekende partij naar haar uiteenzetting in het eerste middel, ook dienstig verwijzen naar de bespreking van het eerste middel *supra*.

De Raad wijst voornamelijk naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.11., en waaruit blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het routineus herhalen van hetgeen tot de veroordeling van de verzoekende partij heeft geleid en tot het verwijzen naar het vonnis, doch wel heeft uiteengezet op grond van welke elementen zij van oordeel is dat de verzoekende partij een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde en door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij wijst tevens op hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.13., waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van integratie die dateren van na de veroordeling van de verzoekende partij. De verwerende partij is echter van oordeel dat deze elementen het nemen van de bestreden beslissing niet kunnen verhinderen. De verzoekende partij maakt met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk en toont ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde 'actuele' elementen van na haar veroordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad verduidelijkt nog dat het loutere feit dat de verwerende partij bepaalde elementen niet 'doorslaggevend genoeg' vond om een ander licht te werpen op haar beoordeling, niet leidt tot de vaststelling dat zij deze elementen niet in acht heeft genomen.

2.19. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een "*kennelijk onredelijke toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op (de verwerende partij (...)) rusten*". Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een "*manifeste fout*".

Een schending van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.20. Betreffende het bestreden inreisverbod, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat meer motivering dan één paragraaf niet wordt gegeven en dat de verwerende partij zich beperkt tot een algemene en herhaalde stelling dat zij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde zonder concrete elementen aan te dragen waaruit deze beoordeling blijkt.

In het bestreden inreisverbod wordt omtrent de ernstige dreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde immers gemotiveerd als volgt:

"In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

(...) het feit dat u op 04.10.2021 door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld werd tot een tot een gevangenisstraf van 4 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaren, omwille van het aanzetten tot ontucht, bederf en prostitutie van een minderjarige van 10 tot 14 jaar, verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meermaals).

Uit het vonnis van 04.10.2021 blijkt dat u meerdere minderjarige slachtoffers maakte. Zo benaderde u een 13 jaar oud meisje via sociale media. Het minderjarige kind was in een jeugdinstituut geplaatst vanwege haar mentale zwakbegaafdheid. U wisselde zeer suggestieve seksuele berichten met haar uit en sprak met haar af. Vervolgens verkrachtte u haar, terwijl ze onder invloed was van drugs. Het tweede slachtoffer, een

minderjarig meisje van 14 jaar, werd eveneens via sociale media door u benaderd. Jullie begonnen een relatie en u had seksuele betrekkingen met haar. Toen het slachtoffer de relatie beëindigde dreigde u ermee foto's te laten zien aan haar ouders. Uit het audiovisueel verhoor van het slachtoffer blijkt dat zij ontwijkend en immatuur reageerde op vragen die betrekking hebben op de seksuele sfeer/contacten. Het slachtoffer kon de feiten dus niet bewust of voldoende inschatten om geldige toestemming tot seksuele betrekkingen te geven. Het derde slachtoffer was 15 jaar op het ogenblik van de feiten. Het slachtoffer werd meermaals door u verkracht, ook al gaf ze meerdere keren duidelijk aan dit niet te willen. Toen ze naar de politie wou stappen, dreigde u ermee foto's van haar op facebook te zetten. Het slachtoffer bood zich aan bij het zorgcentrum voor seksueel geweld in Gent, er werd een vaginale scheur vastgesteld en meerdere zuigplekken. Bovendien werd uw sperma gevonden op haar kleding.

Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat de feiten steeds binnen een specifieke, gelijkaardige context gepleegd werden. U ging veelvuldig relaties aan met minderjarige, zeer jonge en kwetsbare meisjes, die makkelijker te manipuleren zijn en u zette hen (minstens moreel) onder druk om herhaalde seksuele betrekkingen met u te hebben. De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig. Uw handelen getuigt van een gebrek aan normbesef en respect ten opzichte van de fysieke, morele en seksuele integriteit van minderjarigen in volle seksuele ontwikkeling. U zocht bewust via sociale media contact met kwetsbare minderjarige meisjes om relaties met hen aan te knopen en seks te hebben. U gebruikte hierbij zeer suggestief seksueel getinte berichten. Een aantal verklaringen maken ook gewag van drugsgebruik en het onder druk zetten van meerdere slachtoffers om uw wensen in te willigen. U staat niet stil bij de traumatische gevolgen van uw handelingen voor de kwetsbare minderjarige slachtoffers. Het feit dat u veroordeeld werd voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en uw manipulatieve houding ten opzichte van hen toont aan dat er in uw hoofde sprake is van een gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Op basis van deze vaststellingen komt DVZ tot het oordeel dat u een manifest, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Sinds uw veroordeling van 04.10.2021, werd u niet meer veroordeeld voor nieuwe feiten. DVZ benadrukt dat u onder probatievoorwaarden staat en er u een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is. Daar u in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, is DVZ van oordeel dat u een reëel, actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ immers voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen."

Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een algemene en herhaalde stelling dat de verzoekende partij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde zonder concrete elementen aan te dragen waaruit deze beoordeling blijkt. Om tot de vaststelling te komen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, wordt er in het bestreden inreisverbod immers uitdrukkelijk gewezen op de aard en de ernst van de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld, op de strafmaat, op het herhaaldelijk karakter van de feiten waarbij wordt benadrukt dat zij reeds drie verschillende slachtoffers maakte, en op het gebrek aan normbesef, schuldinzicht en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die blijkt uit de veroordeling voor meerdere verkrachtingen, de zeer jonge leeftijd van de slachtoffers en de manipulatieve houding van de verzoekende partij ten opzichte van hen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, lijkt de verwerende partij zich aldus geenszins te beperken tot een standaardformule zonder rekening te houden met haar persoonlijke situatie, minstens toont zij, mede gelet op wat volgt, niet aan met welke elementen betreffende haar persoonlijke situatie de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij stelt dat er geen aandacht wordt besteed aan elementen die ook de rechtbank destijds heeft meegewogen, zoals haar jonge leeftijd en blanco strafregister op het moment van de feiten, de tijd die sindsdien verstreken is en het uitblijven van nieuwe inbreuken. Door te wijzen op haar jonge leeftijd en blanco strafregister herhaalt zij de elementen die in het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 4 oktober 2021 in overweging werden genomen bij het bepalen van de strafmaat en die hebben geleid tot de strafmaat die in het bestreden inreisverbod wordt vermeld. Door louter deze elementen te herhalen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij in het bestreden inreisverbod foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel oordeelde dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij toont niet concreet aan dat en op welke wijze haar jonge leeftijd tijdens het plegen van de feiten, en/of haar blanco strafregister voor haar veroordeling op 4 oktober 2021 afbreuk doen aan de vaststelling in het inreisverbod dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Door te wijzen op de tijd die sinds de feiten verstreken is, toont de verzoekende partij nog niet aan dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken

sedert de gepleegde feiten betekent immers niet dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in onderhavig geval ten onrechte geen of onvoldoende aandacht wordt besteed aan de tijd die sinds de feiten verstreken is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt met het uitblijven van nieuwe inbreuken in het bestreden inreisverbod wel degelijk rekening gehouden, doch wordt in het bestreden inreisverbod benadrukt dat de verzoekende partij nog steeds onder probatievoorwaarden staat en dat haar een absoluut contactverbod met minderjarigen werd opgelegd, dat nog steeds van kracht is, waarna uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat gezien de verzoekende partij in het verleden reeds drie verschillende slachtoffers maakte, geoordeeld kan worden dat de verzoekende partij een reëel, actueel en manifest gevaar vormt voor de openbare orde, dat haar vroegere gedragingen voor de verwerende partij voldoende ernstig zijn om haar als een gevaar voor de Belgische samenleving te beschouwen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn of *in casu* niet volstonen.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het leven dat zij intussen heeft opgebouwd en stelt dat dit leven getuigt van rehabilitatie en allerminst wijst op een risico op recidive, laat staan op een actuele bedreiging voor de openbare orde, laat zij na dit leven concreet toe te lichten of haar betoog in dit verband te onderbouwen met enig begin van bewijs. Zij toont dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in het bestreden inreisverbod te stellen dat zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot het louter herhalen van onvoldoende onderbouwde beweringen of dat voornoemde motivering manifest tekort schiet.

2.21. De verzoekende partij herhaalt dat zij ondertussen tien jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, dat haar gehele privéleven zich hier bevindt, dat het feit dat zij hier geen familieleden heeft het beschermingswaardig karakter van haar privéleven in België niet uitsluit.

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de situatie van een beschermingswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, doch heeft geoordeeld enerzijds dat het mogelijk is dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat haar sociale leven zich hier afspeelde, doch dat zij niet weet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit, dat er geen elementen werden voorgelegd van verregaande integratie of hechte banden met de Belgische samenleving, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat haar banden met de Belgische samenleving sterker zouden zijn dan die met haar herkomstland, dat de verzoekende partij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de banden die zij eventueel is aangegaan met de Belgische samenleving de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden zou zijn aan België en anderzijds dat in het geval deze beslissing een negatieve invloed zou hebben op het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoekende partij, deze negatieve invloed geheel haar eigen verantwoordelijkheid is, dat zij veroordeeld is voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan zij had kunnen vermoeden dat deze mogelijk een negatieve invloed konden hebben op haar internationale beschermingsstatus en derhalve haar verblijfsrecht in België, dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren, dat gezien het actueel en reëel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, haar familiale belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij de belangen van de Belgische staat heeft afgewogen tegen haar belangen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat *in casu* de 'fair balance-toets' afwezig of manifest onjuist is. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat voornoemde motieven onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Zij toont niet aan dat de verwerende partij er niet in slaagt om in dit verband voldoende te motiveren noch om verder te kijken dan de aanwezigheid van familieleden.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de beslissing formeel stelt dat een inreisverbod van acht jaar evenredig is, dat dit een loutere frase is die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van acht jaar evenredig is. De reden wordt eveneens uiteengezet, met name omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen vervolgens concreet wordt toegelicht, zoals blijkt uit de motieven die hierboven uiteengezet worden. Voorts blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband geeft de verwerende partij in het bestreden inreisverbod weerslag van haar onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt niet concreet

aannemelijk dat het geheel van deze motieven *in casu* niet afdoende is om de vaststelling te schragen dat een inreisverbod van acht jaar evenredig is.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod niet wordt onderbouwd met enige individuele analyse of beoordeling van proportionaliteit, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft het bestreden inreisverbod op afdoende wijze te motiveren

2.22. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.23. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER